

נירה, בתו של האלוף (מיל') עמוס חורב, טוענת כי בעלה, מיכאל לנדסמן, הוא אבי ילדה. הוא מכחיש. על כך מתנהל מישפט. אך

במה אשם

הילד?

נירה ואביה, עמוס חורב בדיקת רקמות פוגעת בכבודו

היה מגלה כי נירה זקוקה לטיפול יותר מעמיק.

הוא פנה להוריה, וביקש מהם להתערב ולשכנע את נירה לעבור טיפול פסיכיאטרי. לדבריו נתקל בקיר אטום, בעיקר מצד האם. היא סירבה בכל תוקף לשתף איתו פעולה.

נירה טוענת, לעומת זאת, כי בתקופה זו של מתחים וסבל, היה מיכאל מתעלל בה מבחינה נפשית. היא מספרת כי מכיוון שידע על מות בעלה הראשון במילחמה, היה אומר לה: "אני אלך למילואים ואמות, ואת שוב תישארי אלמנה".

הדבר שהציק ביותר לשניים היה המתח החודשי סביב ההתעברות. בכל חודש היתה נירה בודקת אם נכנסה טופסוף להריון או לא, והתוצאה השלילית הביאה אותה לדיכאון וועם. כדי להפיג את המתח הציע מיכאל כי יפסיקו לקיים יחסים במשך כמה חודשים, ואז לא יחזור בכל חודש עניין המתח והחרדה. נירה הסכימה. וזו היתה הטעות השניה שלי, אומר מיכאל, כי אחר-כך, כאשר ריבתי עם הפסיכולוגית שלה, היא אמרה לי שנירה ראתה בכך דחיה מצידו. היא חשבה שאני לא אוהב אותה יותר ולא חושק בה, וזו הגביר את הבעיות הנפשיות שלה.

אבל נירה מצאה ניחומים בנורעותיו של גבר אחר, רווק נאה, שאותה הכירה עוד בתקופת שירותה בצה"ל. היא מיהרה לבעלה, וסיפרה לו על הגבר החדש בחייה. "אמרתי לה שאני מבין אותה, וכי היא זריכה להתמודד עם זה", מספר מיכאל, "אבל זו היתה, כנראה, הטעות השלישית שלי. הפסיכולוגית אמרה לי כי נירה פנתה לגבר האחר כדי לעורר אצלי קינאה וועם, וכך להחזיר אותי אליה. תגובתי התפרשה אצלה כאדישות, כאילו אינני אוהב אותה בכלל, וכי השלמתי עם פרידתנו". נירה לא סיפרה דבר להוריה על בגידתה במיכאל, אבל אביה רצה חוקר את חתנו, ומיכאל סיפר לחתנו על הגבר החדש בחייה של נירה. בשיחות שהתנהלו בין ההורים ומיכאל אמרה לו אמה של נירה: "מה אתה רוצה? אתנו חיים במאה 120".

שוטרים בדלת

אחרי כארבעה חודשים, שבהם לא קיימו בנייהווג יחסימיני, באה נירה לבקעה וסיפרה לו כי נכנסה להריון. "היה ברור לשניים, מהרגע הראשון, שהילד לא שלי", אומר מיכאל.

תקופה של התלבטות קשה עברה על בנייהווג. בעצת הפסיכולוגית שלה, חשבה נירה לעבור הפלה. הפסיכולוגית פנתה למיכאל ושאלה אותו מה דעתו על הפלה. "מרע את שואלת אותי", ענה הבעל, "אין לי שום עניין בזה. הילד לא שלי, צריך לשאול את אמו ואביו. אבל אם את שואלת את דעתי, כאדם, על הפלה, או דעתי שלילית", מיכאל מספר כי כאשר היה הוא עזר צעיר עבר חוויה קשה, כאשר אשה צעירה עברה הפלה והתערערה מבחינה נפשית, ולכן הוא נירה החליטה לבסוף לעשות הפלה,

עבר לעבור במפעל המישפחה, ובשנת 1978 שוב שמע לפתע מגירה. מישוה מסר לו ררישת-שלום ממנה, וסיפר כי היא ציירת ועורכת תערוכות ציורים בגלריה רונאפלד בתל-אביב. מיכאל בא לתערוכה, וחידש את הקשר הנושן.

זו היתה הטעות הראשונה שלי, אומר היום מיכאל, זו לא היתה אהבה בוגרת, אלא חידוש של אהבת-נעורים שהסתיימה בעצם, ואי-אפשר לחדש בדרים כאלה. אבל הזוג חשב כי האהבה הישנה גדלקה שוב, ואחרי שנה הגיעו השניים לחופה.

הטעות השלישית

בתחילה נראה היה כי הכל כשורה אצל הזוג הצעיר — נירה הקטנטונת, בעלת השיער אהבה והעניינים הביישניים, ומיכאל גבוה, הקומה, בעלת-התלולים הבלונדיים והעניינים הכחולות כים. אבל נירה רצתה ילד. מאחר שלא נכנסה להריון, החלה לעבור טיפולים ממושכים כדי ללדת. מוזמן מותו של בעלה הראשון סבלה נירה מפחדים וסיטוים, ונזקקה לטיפול פסיכולוגי, כפי שפירטו בני הזוג לאחר מכן בבית-המישפט.

מיכאל טוען כי נירה החלה נתקפת או בעצבנות רבה, התקוטטה איתו בגלל גברים של מדינכך, ואף שברה חפצים ונהגה כלפיו בלימושפת. מיכאל ניסה לעזור לאשתו. הוא אף הלך יחד איתה לפסיכולוגית הקבועה שלה, והשתתף בכמה פגישות. אולם, לדבריו, אפילו הריטו בפסיכולוגיה

אולם או התברר כי מסיבות רפואיות איננה יכולה לעשות זאת. באותה תקופה היו היחסים בין בנייהווג קשים מאוד. ההורים התערבו, ולדבריו מיכאל, הטרידו אותם מאוד. בנייהווג עברו להתגורר בחדרים נפרדים. מיכאל מספר כי האם היתה מזמינה מישטרה מדי פעם, וטוענת כי הבעל מנסה לפגוע באשתו. "לילה אחד, כאשר שנינו כבר ישנו בחדרים הנפרדים שלנו, היה צילצול בדלת והופיעו קציני-מישטרה, כמה שוטרים, ואמה של נירה. הקציין שאל את נירה אם הכל בסדר, והיא תמחה מאוד ולא הבינה כלל במה מדובר. "מסתבר כי האם התלוננה במיש-טרה שאני עומד לפגוע בכת שלה, שהיא בהריון, ואני עלול להזיק לה. הקציין ראה שזו המצאה, ביקש סליחה ועזב את הבית".

היו פעמים נוספות שבהן הזמינה מישטרה לדירה. נירה טוענת כי היו גם טלפונים מגשים שונות, שסיפרו כי הן חברות של מיכאל.

בתביעה שהגיש לבית-המישפט כתב מיכאל: "החלטתי שלא לפגוע במעמרו של הילד, וגם לא בשמה הטוב של אשתי ובנייהמישפחה. אביה של אשתי הוא אדם מוכר ומפורסם בציבור ובעל מעמד ציבורי. על כן נשארתי במחיצתה של אשתי, ומאותה סיבה גם הסכמתי להשתתף בטכס ברית-המילה ולהציג את עצמי באותו מעמד כאבי הילד, למרות שהדבר היה כרוך במאמץ רב מצדו".

אחרי הולדת הילד סייעתי לאשתי ולילד בכל מה שניתן לדרוש ממני בנסיבות הללו, לרבות מבחינה כספית, אך אשתי מצידו לא גילתה יחס דומה והערכה להתנהגותי, וסירבה להתגרש. למרות התנאים ההוגנים לחלופין שהצעתי לה. במקום זה דרשה שאוותר על כל זכויותי ברכושנו.

לפיכך הגשתי תביעת-גירושין לבית-הדין הרבני. אבל אפילו באותו כתב-תביעה ררשתי מפרקליטי שלא ייאמרו דברים מפורשים בעניין הילד, מתוך תיקווה שניתן יהיה להגיע לידי הסדר-פשרה, שישמור על ענייניו של הילד".

איסור ללא נימוק

אלם הדברים לא הסתייעו. מי 1983, מאז הולדתו של התינוק, מתדיינים בנייהווג בערכאות שונות. מיכאל הגיש תביעה לגירושין, ונירה הגישה תביעה למונות לה ולילד. היא כופרת בכל פה בכך שהילד אינו ילדו של מיכאל, ולמרות שמיכאל נקב בבית-הדין הרבני בשמו המפורש של הגבר שהלדו היה מאהבה של נירה ואבי הילד, היא מכחשה הכל.

באיכוחה הסכים אומנם, כי ייקבע שהיא אסורה על גבר זה, ששמו נקב עליידי מיכאל, אך בלי להודות בכך שהילד הוא בנו. מיכאל מוסיף באפי שרות להגיש תביעה נגד אשתי, אם יחוייב לשלם מזונות לילד.

כדי לברר את העניין באופן סופי, ביקש עורך-דינו של מיכאל, אבנר ימיני, כי האשה והתינוק יעברו בדיקות רקמות. אולם האשה סירבה בתוקף. היא טענה כי הדבר משפיל אותה ומטיל דופי באישיותה. אז ביקש עורך-דינו ימיני להוכיח את אכזות הילד בדרך אחרת. אך השופט אלישע שיינבוים אסר זאת ללא נימוקים. כאשר התבקש השופט עליידי עורך-הדין לתת את נימוקיו לסיוב, הודיע כי יעשה זאת בפסק-הדין הסופי. ימיני עירערה לבית-המישפט העליון ושם חיובו את השופט לתת את נימוקיו כבר עתה.

"כאשר נירה היתה לקראת סוף ההריון, היא ניתקה את קשריה עם אבי הילד, ואז אמרתי לה שאני שאשר איתה עד הלידה. מתוך רחמים, ואעור לה. הצעתי אפילו שאאמץ את הילד, ואתן לו את שמי, למרות שהוא איננו ילדי, אבל אמרתי שאת עניין המזונות יש להשאיר לביקור דעתי", מספר מיכאל. "כאשר אמה שמעה את הצעתי זו למוזנות, היא גירשה אותי מהבית". כאשר חזרה נירה מבית-החולים, עם התינוק, שוב לא עזבו הוריה את הבית.

בעל מיכאל לנדסמן מה אגיד לילדו

או עמוס או שושנה היו שם ככל שעה משעות היום. הם קינטרו אותי ורבו איתי עד כדי קטטות פיסיות", אומר מיכאל. הוא לא רצה להמשיך לשאת זאת, והודיע כי הוא נוסע לחו"ל למשך חודש.

כאשר יצא מהארץ, הגישה נירה בקשה לבית-המישפט למונע את חזרתו של מיכאל לרירה המשותפת. בהסכמה, נשאר הבעל מחוץ לרירה, ומאז לא חזר לשם. הוא התגורר בתחילה בבית-הוריו, אבל אחר-כך מצא חברה לחיים, ובניתיים נולד לו בן ממנה.

קיר אטום

מיכאל, ששיקם את חייו, אינו מבקש אלא גט בלבד, ואם בתחילה היה בטוח כי יצליח להשיג זאת בלי כל קושי, ובלי לפגוע באיש, הרי המילחמה הארוכה המתנהלת כבר שנתיים בבית-המישפט, הוכיחה לו את ההיפך. הוא השתכנע כי נירה ומישפחה תה רוצים לנשלו גם מהחלק המגיע לו ברכוש המשותף. הוא טוען, כי למרות העובדה שהדירה בה התגוררו ביחד היתה שיבת עור ללפני גני שואין, הרי שהוא השקיע הרבה כסף בשיפוץ ובריהוטה, וכי מגיע לו חצי מערכה. הוא גם דרש תמונות וחפצים שונים מהדירה.

לפני שנתיים היה נראה כי יש מקום לפשרה בין הצדדים. הם ניהלו משאומתן ממושך והסכימו כמעט על הכל, אולם כרגע האחרון התפוצצה הפשרה בגלל כמה תמונות.

כעת רוצה מיכאל לסיים את הפרשה אחת ולתמיד. הוא אומר כי בתחילה ניסה לעזור לילד ולמונע ממנו פגיעה בגלל מעשיה של אשתו, ואף ניסה לקשור איתו קשר. אלא שהוא נתקל בקיר אטום, ומאז ניתק עצמו מכל רגש לילד ואיננו מרגיש כל קשר אליו.

מיכאל בטוח כי באחד הימים יצטרך לתת הסבר לילד על התנהגותו, והוא מכין את עצמו כבר עתה כדי שיוכל כבוא הזמן לומר הכל לילד זה.